

ai có nặng nhẹ khen chê thì đâu có gì phiền não". Thầy ơi! Con không quên lời Thầy dạy, nhưng hiện giờ con đang có thân và thân con đang thọ khổ. Tứ đại trong con đang rã rời, chỉ còn một đại duy nhất là nước : nước mắt !...

Mang một tâm sự u buồn về nhà chẳng dám ngỏ cùng ai! Phật dạy pháp Bốn món tâm vô lượng: "Khi từ, bi, hỷ, xả đã trở thành vô lượng thì phiền não sẽ không còn". Đó là ý nghĩa "Phiền não tức Bồ Đề". Nhìn ảnh Đức Phật Di Lạc trong tấm lịch treo trên tường, vì hạnh hạnh Xả mà Ngài có nụ cười bất diệt. Bất giác tôi mỉm cười và vài ngày sau tôi quên hết tất cả.

Phàm làm việc gì lâu ngày sẽ trở thành thói quen, đó còn gọi là nghiệp (nghiệp đi chùa). Đúng vậy, gần tới ngày Phật Đản tôi nghe nôn nao trong lòng, dù không biết nấu nhưng cũng muốn biết các chị nhà bếp làm gì để tiếp tay. Là ngày Giáng Sinh

của Đức Phật nên các món ăn được đãi free, nhóm chúng tôi làm pasta, phật tử lại phụ rất đông, trông vui vẻ và nhộn nhịp vô cùng, ai cũng tươi cười hơn hở như tưởng tượng ngày nầy trong lịch sử trước đây hơn 2500 năm Đức Phật đã giáng phàm đem ánh sáng Đạo mâu để cứu khổ cho nhân loại!!!

Tôi luộc pasta, vì lỡ ngâm lâu nên bị nhão! Phải vớt ra mau, nhưng nhìn quanh không còn cái rổ nào, lính quynh nhìn ra phòng ăn, đầy chật cả người, bỗng thấy chị TM vội kêu: "Chị TM ơi! lấy dùm tôi 3 cái gỗ(rổ), quen với giọng vùng bốn không phân biệt chính tả! Sao lâu quá, tôi lóng nhóng đợi, một hồi thấy chị vô tôi mừng quá định chồm tới lấy rổ, bỗng tôi trở mắt, không có rổ mà trên tay chị đang ì ạch ôm ba khúc cây gỗ, mỗi khúc to bằng bắp chân, dài hơn một thước! Tất cả trong bếp đều cười rộ lên. Tôi định nói : sao chị lấy cây làm gì? Như chợt nhận ra, tôi ghen cổ không thốt được nên lời! Phải rồi... kêu lấy gỗ thì lấy gỗ, đó mới là không phân biệt, khi nhĩ căn tiếp xúc với thih trần. Đâu phải như mình.... bao rau để dưới đất mà nghĩ là để lên đầu! Chị vui vẻ ôm ba khúc cây đi ra ngoài. Toàn thân tôi bất động, quên hết mọi người, mọi việc chung quanh, tôi nhìn trần trần theo dáng chị đi ra ngoài cửa sau đến khi mất hút, tầm mắt tôi hụt hẫng, lọt vào khoảng không mông mênh.... Giữa bao la vô cùng xa thẳm, như có tấm bảng trắng chắn ngang nơi cuối chân trời, hiện lên hàng chữ thật đậm nét của Thầy trong lớp học ngày nào: "Tâm không phân biệt là Tâm Như Lai, là Phật Tánh...."

Viết xong bài này cũng là lúc chị TM đi xuất gia cầu Phật Đạo. Giờ là ni cô Phước Chiêu...

Kính chúc cô... Tâm Bồ Đề kiên cố, xa bề khổ nguồn mê, chóng quay về bờ giác!

Kỷ niệm mùa Phật Đản 2001

Bảo Trân

